

CAPITOLUL I

Casa Doodler

Locuitorii satului Little Hangleton îi spuneau în continuare „Casa Doodler“, deși familia Doodler nu mai locuia acolo de ani de zile. Zidurile casei străjuiau satul de pe înălțimea unui deal. Unele ferestre erau bătute în scânduri, de pe acoperiș lipseau țigle, iar iedera, crescută în voie, îi năpădise fațada. Pe vremuri un conac arătos și de departe cea mai mare și mai somptuoasă clădire din ținut, Casa Doodler ajunsese acum părăsită, dărăpănată și plină de igrasie.

Sătenii erau cu toții de acord că străvechiul edificiu își dădea fiori. Cu o jumătate de secol în urmă, se petrecuse acolo ceva pe cât de ciudat, pe atât de îngrozitor, ceva despre care locuitorii vârstnici încă discutau cu interes când duceau lipsă de subiecte de bârfă. Povestea fusese rumegată de atâtea ori, iar pe scheletul ei înfloriseră atâtea născociri, încât nimeni nu mai putea spune cu siguranță care era adevărul. Însă fiecare variantă a poveștii începea la fel: în urmă cu cincizeci de ani, în zorii unei frumoase dimineți de vară, pe vremea când Casa Doodler încă mai era impozantă și bine întreținută, o slujnică intrase în salon și îi găsisse morți pe toți cei trei membri ai familiei Doodler.

Slujnica, țipând cât o ținea gura, coborâse dealul în fugă și, ajungând în sat, trezise pe cine putuse.

— Stau întinși pe dușumea, cu ochii deschiși! Îs reci ca gheața! Mai au încă pe ei straietele de la cină!

Fusesse chemată și poliția. Întreg satul Little Hangleton clocotea de curiozitate amestecată cu uluială și nu prea reușea să-și mascheze freamătul aproape sărbătoresc care-l cuprinsese. Nimeni nu se ostenise să se prefacă măcar că ar regreta soarta victimelor, căci familia Doodler le fusesse cât se poate de nesuferită. Domnul și doamna Doodler, bătrânii, fuseseră bogați, aroganți și grosolani, iar fiul lor, Tom, bărbat în toată firea, fusesse chiar mai rău decât ei. Pe sătenii nu-i interesa decât un singur lucru, și anume identitatea criminalului. Era doar limpede că trei oameni, pe cât se știa, sănătoși și în putere, n-au cum să moară din senin, toți trei în aceeași noapte.

Cârciuma satului, La Spânzuratu, a avut vânzări-record în noaptea aceea. Părea că tot satul se strânsese acolo să discute crimele. Fuseseră răsplătiți pentru că-și părăsiseră căminele când bucătăreasa familiei Doodler apăruse teatral în mijlocul cârciumii și-i anunțase pe clienții rămași brusc fără glas că un oarecare Frank Bryce tocmai fusesse arestat.

— Frank! se auzi din mai multe părți. Nu se poate!

Frank Bryce era grădinarul familiei Doodler. Frank se întorsese din război cu un picior anchilozat-butuc și cu o scârbă profundă față de tot ce însemna mulțimi și hăr-mălaie. Și de atunci muncise fără întrerupere la familia Doodler.

Mai multe persoane se repeziră la bar să-i facă cinste bucătăresei și să afle amănunte.

— Eu am știut din capul locului că ceva nu-i în regulă cu omu' ăsta, îi informă ea, după al patrulea pământ de xeres, pe sătenii care o ascultau cu sufletul la gură. Cum să vă zic, nu era deloc prietenos. Zău dacă nu l-am invitat la un ceai de nu-ș' câte ori. Da' ți-ai găsit... Nu era el omu' care să vrea să iasă în lume.

— Ce-ai cu el? zise o femeie de la bar. Bietu' Frank a dus-o greu în război. Acu' îi place viața liniștită. Țsta nu-i deloc motiv să...

— Și, mă rog frumos, cine mai avea cheia de la ușa din dos? o puse la punct bucătăreasa. De când știu eu, există o cheie de rezervă agățată în coliba grădinarului. Nimeni nu a forțat ușa noaptea trecută. Nu e nicio fereastră spartă. Alde Frank n-a trebuit decât să se furișeze în conac când dormea' servitorii...

Sătenii schimbară priviri pline de înțeles.

— Acu', drept să spui, mie totdeauna mi s-a părut că omu' ăla e-n stare de orice, mârâi un client de la bar.

— I-a cauzat războiu'... Părerea mea... se băgă-n vorbă și cârciumarul.

— Io ți-am zis, Dot, că nu m-aș încumeta să-l calc pe Frank pe bătăturei, se auzi dintr-un colț un glas afectat de femeie.

— Nu știai din ce-i sare țandăra, se grăbi Dot să încuviințeze, dând din cap ca pe arcuri. Păi mi-aduc aminte că, odată, când era mic...

Până a doua zi dimineață, de-abia dacă mai era un suflet în Little Hangleton care să pună la îndoială faptul că Frank Bryce era ucigașul familiei Doodler.

Dar în orășelul învecinat, Great Hangleton, în sărăcioasa și întunecoasa secție de poliție, Frank repeta cu încăpățănare că era nevinovat și că singura persoană pe care o văzuse dând târcoale casei Doodler în acea zi fusese un adolescent brunet și palid, care în mod clar nu era de prin partea locului. Nimeni altcineva din sat nu-l mai văzuse pe tânărul cu pricina, iar poliția era absolut sigură că Frank îl inventase pur și simplu.

Dar apoi, taman când situația lui Frank începuse să arate cât se poate de grav, sosi raportul cu rezultatul autopsiei și dădu totul peste cap.

Polițiștii nici că mai citiseră vreodată un raport mai ciudat. O echipă de medici examinase cadavrele și constata-se că niciunul dintre cei trei membri ai familiei Doodler nu fusese otrăvit, înjunghiat, împușcat, strangulat, sufocat sau (după știința lor) vătămat în vreun fel. De fapt (continua raportul pe un ton inconfundabil de acută nedumerire), cei trei păreau să se fi bucurat de o sănătate perfectă – lăsând la o parte faptul că toți trei erau morți. Medicii observaseră însă (de parcă s-ar fi jurat să descopere ceva în neregulă la cadavre) că pe fața fiecărui membru al familiei Doodler rămăsese întipărită groaza, o groază teribilă. Dar, spuneau polițiștii cu obidă în glas, cine mai auzise una ca asta – trei persoane în toată firea să moară *de frică*?

Deoarece nu exista nicio probă că familia Doodler fusese ucisă, poliția s-a văzut obligată să-i dea drumul lui Frank. Cei trei au fost îngropați în cimitirul din Little Hangleton, iar mormintele lor au continuat să ațâțe, o vreme, curiozitatea localnicilor. Spre surprinderea tuturor, și cu un nor de suspiciune planând asupra-i, Frank Bryce s-a întors în căsuța lui de pe domeniul Casei Doodler.

— Io rămân la convingerea că el i-a omorât. Pe mine nu mă-ntereșează ce zice poliția, își dădu Dot cu părerea La Spânzuratu. Și, dac-ar avea măcar un pic de bun-simț, s-ar căra de-aici, pen' că tre' să știe că noi știm că el e făptașu'.

Dar Frank nici vorbă să plece. A rămas să îngrijească grădina pentru următoarea familie care s-a mutat în Casa Doodler și apoi pentru următoarea – căci niciuna dintre ele nu a poposit multă vreme acolo. Poate și din cauza lui Frank, noii proprietari se plâneau că locul le creează o senzație neplăcută. Iar, în absența locatarilor, imobilul a început, treptat, să se degradeze.

Bogătașul care deținea Casa Doodler în prezent nici nu locuia în ea, nici n-o folosea în vreun fel. În sat se spunea că o păstrează din „motive fiscale“, deși nimănui nu-i era

prea clar care vor fi fiind acestea. Înstăritul proprietar continua, în orice caz, să-l plătească pe Frank ca să se ocupe de grădină. Frank intrase de-acum în cel de-al șaptezeci și șaptelea an al vieții, era cam surd, piciorul anchilozat îi era mai țeapăn ca oricând, dar putea fi văzut trebăluind printre straturile de flori pe vreme bună, deși buruienile începuseră să câștige teren, oricât s-ar fi luptat el cu ele.

Însă buruienile nu erau singurul intrus pe care trebuia să-l strunească. Băieții satului își făcuseră un obicei din a da cu pietre în geamurile Casei Doodler. Treceau cu bicicletele peste gazonul pe care Frank se căznea din răspuțeri să-l întrețină. În vreo două rânduri, au și intrat în casă forțând ușa, ca probă de curaj. Știa că devotamentul bătrânului Frank față de casă și grădină era vecin cu obsesia și se amuzau să-l vadă fugind șontâc-șontâc, în timp ce-i amenința cu bastonul și-i afurisea cu glas dogit. În ceea ce-l privea, Frank era de părere că băieții îi făceau zile fripte pentru că, la fel ca părinții și bunicii lor, îl credeau un ucigaș. Așa se face că, într-o noapte de august, când Frank se trezi și observă că în vechea casă se petrece un lucru cu totul nelalocul lui, își zise că băieții intraseră într-o nouă fază a tentativelor lor de a-i face zile fripte și-atâta tot.

Pe Frank îl trezise piciorul anchilozat. Acum, la bătrânețe, îi dădea de furcă mai mult decât înainte. Se dădu jos din pat și coborî schiopătând scările până în bucătărie, cu intenția de a-și reumple sticla cu apă fierbinte, ca să-și mai aline genunchiul înțepenit. Cum stătea el la chiuvetă și își umplea ceainicul, își ridică privirea spre Casa Doodler și văzu niște luminițe la ferestrele de la etaj. Știu imediat ce se petrece. Băieții spărseseră din nou casa și, după cum dăntuiau luminițele, aprinseseră un foc.

Frank nu avea telefon și, oricum, își pierduse complet încrederea în poliție de când cu interogatoriul legat de moartea familiei Doodler. Lăsă imediat ceainicul din mână, urcă

din nou scările, cât de repede îi îngăduia piciorul beteag, și curând era înapoi în bucătărie, gata îmbrăcat și zorind să ia cheia veche și ruginită din cârligul ei de lângă ușă. Își luă bastonul, care-l aștepta rezemat de perete, și ieși în întunericul nopții.

Ușa din față a Casei Doodler nu părea să fi fost forțată. Ferestrele – la fel. Frank dădu ocol casei, șontâc-șontâc, până ajunse în dosul ei, unde se afla o ușă aproape acoperită de iederă, scoase cheia cea veche din buzunar, o vârî în broască și reuși să descuie fără niciun zgomot.

Pătrunse în bucătăria vastă. Frank nu mai fusese acolo de ani de zile, dar, în ciuda întunericului dens, își aminti unde era ușa care dădea în hol și începu să pipăie după ea. Mirosul de mucegai îi invada nările. Stătea cu urechile ciulite, doar-doar o prinde un zgomot de pași sau o frântură de conversație de la etaj. Ajunse în hol, unde uriașele ferestre cu geamlâc care flancau ușa făceau ca bezna să fie mai puțin compactă, și începu să urce scările, mulțumind cerului pentru stratul gros de praf care acoperea piatra, amortizând sunetul pașilor și al bastonului.

Ajuns pe palier, Frank o luă la dreapta și văzu imediat unde se aflau intrușii. Chiar la capătul coridorului era o ușă întredeschisă. Prin crăpătura ei se zăreau luminițele jucăușe, care azvârleau o lungă dâră aurie pe negrul podelei. Frank se apropie cu mare grijă, puțin câte puțin, cu mâna strânsă pe măciulia bastonului. Când ajunse la câțiva pași de intrare, reuși să vadă o porțiune îngustă a încăperii de dincolo de ușă.

Focul, observă el cu acest prilej, fusese aprins în vatra căminului. Un lucru cel puțin ciudat. Se opri și își încordă auzul, căci dinăuntru răzbătea o voce de bărbat. Suna sfielnică și temătoare.

— A mai rămas puțin în sticlă, Stăpâne, în caz că-ți mai e foame.

— Mai târziu, răspuse o a doua voce – și aceasta aparținea unui bărbat, dar, în mod ciudat, tonul vocii lui era înalt și subțire și rece ca o răbufnire de vânt înghețat; ceva din acea voce făcu părul rar de pe ceafa lui Frank să se ridice măciucă. Mută-mă mai aproape de foc, Șobi.

Frank își întoarse urechea dreaptă spre ușă, ca să audă mai bine. Reuși să distingă clinchetul unei sticle puse pe o suprafață dură și apoi scrâșnetul înfundat al unui scaun greu târât pe podea. Prin crăpătura ușii, Frank surprinse, preț de o clipă, imaginea unui bărbat pipiriu, cu spatele spre el, împingând scaunul către cămin. Purta o mantie lungă și neagră și avea o porțiune de chelie deasupra ceafei. Dispăru numaidecât din vedere.

— Unde-i Nagini? întrebă vocea de gheață.

— N-n-nu știu, Stăpâne, răspuse tremurat prima voce. Cred că s-a dus să exploreze casa...

— Înainte să ne culcăm, nu uita s-o mai mulgi o dată, Șobi, se auzi a doua voce. Voi avea nevoie de hrană în timpul nopții. Călătoria m-a obosit peste poate.

Cu fruntea încrețită a nedumerire, Frank își duse urechea mai zdravănă și mai aproape de crăpătura ușii, ascultând încordat. După o pauză, Șobi vorbi din nou.

— Stăpâne, dacă-mi este îngăduit să te-ntreb, cât o să mai rămânem aici?

— O săptămână, zise vocea cea rece. Poate chiar mai mult. E un loc relativ confortabil și deocamdată tot nu putem demara planul nostru. Ar fi o nebunie să acționăm înainte de finala Campionatului Mondial de Quidditch.

Frank își introduse un deget noduros în ureche și-i imprimă o mișcare circulară. Evident, din cauza unei depuneri de ceară, auzise cuvântul „Quidditch“, care, de fapt, n-avea cum să existe.

— Ca-campionatul Mondial de Quidditch, Stăpâne? se miră Șobi. (Frank își afundă degetul și mai adânc în ureche.)

Iartă-mă, dar... nu înțeleg... de ce trebuie să așteptăm până se termină Campionatul?

— Pentru că, om slab de minte ce ești, chiar în acest moment intră în țară duium de vrăjitori din toate colțurile lumii și toți conțopiștii de la Ministerul Afacerilor Magice vor fi la datorie, vor fi cu ochii-n patru după orice semne de activitate neobișnuită și vor verifica și răsverifica identitatea cui vrei și cui nu vrei. Vor fi obsedați de măsuri de siguranță, ca nu cumva să observe Mageamiii ceva. Așa că mai așteptăm.

Frank renunță la orice încercare de a-și mai desfunda urechea. Auzise cât se poate de clar cuvintele „Ministerul Afacerilor Magice“, „vrăjitori“ și „Mageamiii“. Era limpede că fiecare dintre aceste expresii avea un înțeles secret, iar Frank nu știa decât două categorii de persoane care vorbeau cifrat: spionii și infractorii. Își întări din nou strânsoarea pe măciulia bastonului și ascultă cu și mai multă luare aminte.

— Asta înseamnă că Domnia Ta ești în continuare hotărât să acționezi? întrebă Șobi încet.

— De bună seamă că sunt hotărât, Șobi.

În vocea înghețată se strecurase o notă de amenințare.

Urmă o scurtă pauză, după care Șobi vorbi în sfârșit. Cuvintele îi țâșneau în cascadă, ca și cum s-ar fi forțat să le rostească înainte de a-și pierde curajul.

— Treaba asta s-ar putea face și fără Harry Potter, Stăpâne.

Încă o pauză, ceva mai lungă, după care...

— Fără Harry Potter? suflă a doua voce, ca o adiere. Așa deci...

— Stăpâne, n-am spus asta pentru că mi-ar păsa de băiat! se grăbi să intervină Șobi, vocea lui căpătând inflexiuni tot mai acute. Băiatul ăsta nici nu contează pentru mine, dar absolut de loc! Spun asta doar pentru că, dacă am folosi un alt vrăjitor – sau vrăjitoare –, oricare-ar fi ei,

treaba s-ar putea face cu mult mai repede! Dacă mi-ai îngădui să te las singur pentru foarte scurtă vreme – știi doar că mă pot deghiza ca nimeni altul –, m-aș putea întoarce aici în numai două zile, cu persoana potrivită...

— Aș putea folosi un alt vrăjitor, rosti vocea de gheață, aproape în șoaptă. Asta-i drept...

— Crede-mă, Stăpâne, ar fi mai bine așa, continuă Șobi, vizibil ușurat. E aproape imposibil să punem mâna pe Harry Potter, la cât de bine e păzit...

— Așadar te oferi să-mi faci rost de un înlocuitor? Mă întreb... nu cumva misiunea de a îngriji de mine a devenit o povară pentru tine, Șobi? S-ar putea oare ca această sugestie de a abandona planurile inițiale să nu fie decât o tentativă de dezertare?

— Stăpâne! De-departe de mine gâ-gândul de a te părăsi, nici prin cap nu-mi trece așa ceva...

— Nu minți! Șuieră cealaltă voce. Eu știu când minți, Șobi. Știu că regreti clipa în care te-ai întors la mine. Te dezgust. Ți-am surprins tresărirea de scârbă când mă privești, îți simt frisonul de greață când mă atingi...

— Nu! Devotamentul meu pentru Domnia Ta, Stăpâne...

— Devotamentul tău nu e decât lașitate. N-ai fi aici dacă ai fi avut unde altundeva să te duci. Cum aș putea supraviețui fără tine, atâta vreme cât trebuie să mă hrănesc la fiecare câteva ore? Cine ar mulge-o pe Nagini?

— Dar Domnia Ta pare să-și fi recăpătat în mare măsură puterile, Stăpâne...

— Minți, se auzi cealaltă voce, ca o boare de vânt. Nu sunt deloc mai puternic, iar câteva zile de unul singur ar fi de ajuns să-mi răpească și puțina sănătate pe care mi-am recăpătat-o sub stângacea ta îngrijire. *Tăcere!*

Șobi, care balmăjise până atunci, încetă pe dată. Preț de câteva clipe, Frank nu mai auzi decât trosnetul lemnelor în vatră. Apoi, a doua voce se auzi din nou, într-o șoaptă ca un sâsâit de șarpe.

— Am motivele mele să mă folosesc de băiat, așa cum deja ți-am explicat, și nici gând să mă folosesc de altcineva. Am așteptat treisprezece ani. Câteva luni în plus nu mai contează. Cât despre atenția cu care este păzit băiatul, sunt convins că planul meu se va dovedi eficient. Din partea ta nu este nevoie decât de puțin curaj. Și vei găsi acel curaj, Șobi, dacă nu vrei să simți pe pielea ta mânia dezlănțuită a Lordului Voldemort...

— Stăpâne, trebuie să vorbesc! îl întrerupse Șobi, cu vocea sugrumată de panică. Pe toată durata călătoriei noastre, am întors planul pe toate fețele în mintea mea – dispariția Berthei Jorkins nu va trece multă vreme neobservată. Iar dacă ducem planul mai departe, dacă-l omor...

— Dacă? șopti vocea glacială. *Dacă?* Dacă urmezi planul, Șobi, ministerul nu va afla niciodată că a mai murit cineva. Vei opera pe tăcute și fără să faci valuri. Nu-mi doresc decât să fi putut face eu asta, dar în situația în care mă aflu... Mobilizează-te, Șobi, încă o crimă și drumul spre Harry Potter ne e deschis. Nu-ți cer s-o faci singur. Când va sosi momentul, *credinciosul* meu servitor ni se va fi alăturat din nou...

— Eu *sunt* un servitor credincios, se repezi Șobi, iar în vocea lui se putea distinge o ușoară urmă de ranchiună.

— Șobi, am avea nevoie de cineva cu creier, cineva care să nu fi șovăit niciodată în devotamentul său, iar tu, din păcate, nu întrunești niciuna din aceste caracteristici.

— Eu am fost cel care te-a găsit, insistă Șobi, iar acum ranchiuna din vocea lui se simțea cât se poate de clar. Eu te-am găsit. Eu ți-am adus-o pe Bertha Jorkins.

— Adevărat, replică cealaltă voce pe un ton amuzat. O sclipire de geniu de care nu te-aș fi crezut în stare, Șobi, deși, dacă ai fi cinstit, ar trebui să recunoști că, atunci când ai prins-o, habar n-aveai cât de utilă ne va fi. Așa-i?

— Am-am-am știut că ne va fi utilă, Domnia Ta...

— Minți, i-o tăie cealaltă voce, amuzamentul din ea fiind acum mai crud încă. Nu neg totuși că informațiile ei s-au dovedit cât se poate de prețioase. Fără ele n-aș fi putut concepe planul nostru, și pentru asta îți vei primi răsplata, Șobi. Îți voi îngădui să execuți o misiune esențială pentru mine, o misiune pe care mulți dintre adepții mei ar da orice s-o poată îndeplini...

— C-chiar așa, Stăpâne? Ce...

Din nou, în vocea lui Șobi se strecurase groaza.

— Ah, Șobi, doar nu vrei să-ți stric surpriza. Contribuția ta va fi necesară la sfârșit de tot... dar îți dau cuvântul meu că vei avea onoarea de a fi la fel de util ca Bertha Jorkins.

— M-m-mă... vocea lui Șobi suna dintr-odată răgușită, ca și cum i s-ar fi uscat gura. M-mă veți... omorî... și pe mine?

— Vai, Șobi, rosti mătășos vocea de gheață, de ce-aș face una ca asta? Pe Bertha am omorât-o pentru că nu aveam încotro. După interogatoriu nu mai era bună de nimic. Nu mai aveam ce face cu ea. În orice caz, dacă s-ar fi întors la Ministerul Afacerilor Magice cu vestea că s-a întâlnit cu tine în vacanță, ar fi dat naștere unor întrebări incomode. Nu se cade ca vrăjitorii considerați morți să dea nas în nas cu vrăjitoarele de la Ministerul Afacerilor Magice într-un han oarecare...

Șobi bodogăni ceva atât de încet, încât Frank nu reuși să audă, dar replica îl făcu pe celălalt să râdă – un râs lipsit de orice veselie, la fel de rece ca vorbele sale.

— Auzi la el, „i-am fi putut modifica memoria“! Formulele magice care controlează memoria pot fi dezactivate de orice vrăjitor puternic, după cum am demonstrat când am interogat-o. Ar fi o insultă la adresa *memoriei* sale să nu folosim informațiile extrase de la ea, Șobi.

Afară, pe coridor, Frank deveni brusc conștient că mâna cu care ținea bastonul i se făcuse alunecoasă de la

transpirație. Cel cu vocea ca de gheață omorâse o femeie. Vorbea despre acest lucru fără nicio urmă de remușcare – ba chiar cu un oarecare *amuzament*. Era periculos – un descreierat. Și plănua alte crime. Băiatul acela, Harry Potter, oricine-ar fi fost, era în primejdie.

Frank știa ce are de făcut. Era, în sfârșit, momentul să se ducă la poliție – acum ori niciodată. O să se strecoare afară din casă și o să se ducă drept la cabina telefonică din sat și... Dar vocea de gheață se auzi din nou și Frank rămase pe loc, ca împietrit, ascultând cu maximă încordare.

— Încă o crimă... credinciosul meu servitor de la Hogwarts... Harry Potter e ca și-al meu, Șobi. Decizia a fost deja luată. Nu mai e loc de discuții. Acum, liniște, mi se pare că o aud pe Nagini...

Pe neașteptate vocea i se schimbă. Începu să scoată sunete pe care Frank nu le mai auzise în viața lui. Șuiera și scuipa fără să-și mai tragă suflarea. Frank crezu că are o criză sau un acces.

Și, în acea clipă, Frank auzi o mișcare pe coridorul întunecat din spatele lui. Se întoarse să vadă ce e și rămase paralizat de frică.

Pe podeaua întunecată, ceva se târa cu mișcări sinuoase în direcția lui și, pe măsură ce se apropia de dâra de lumină care scăpa prin ușa întredeschisă, își dădu seama cu un frison de groază că era un șarpe gigantic, de cel puțin patru metri lungime. Terorizat de groază, ca bătut în cuie, Frank privea cu ochii ieșiți din orbite trupul unduios care se apropia tot mai mult de el, tăind o brazdă șerpuită în stratul gros de praf de pe dușumea. Ce să se facă? Singura scăpare ar fi fost să se refugieze în încăperea unde cei doi puneau la cale crime. Dacă rămânea pe loc, șarpele l-ar fi ucis cu siguranță...

Înainte să apuce să ia o decizie, șarpele ajunsese lângă el și – să vezi și să nu crezi –, în mod miraculos, trecu mai departe. Urma sunetul bolboroselilor și șuierăturilor care

veneau de la cel cu vocea de gheață, din spatele ușii. Dură doar câteva clipe până când vârful cozii cu modele romboidale dispăru prin ușa întredeschisă.

Acum și fruntea lui Frank era năpădită de sudoare, iar mâna cu care ținea bastonul îi tremura. În cameră, vocea de gheață continua să șuiere. Lui Frank i se năzări o idee cât se poate de ciudată, o idee imposibilă... *Omul din cameră putea vorbi cu șerpii.*

Frank nu mai pricepea ce se întâmplă. Mai mult decât orice, își dorea să fie la loc, în patul lui, cu o sticlă de apă fierbinte pe picior. Problema era însă că picioarele nu păreau să-i mai dea ascultare. Cum stătea el tremurând din toate încheieturile și încercând din răputeri să se stăpânească, vocea de gheață reveni brusc la limba omenească.

— Nagini are vești interesante, Șobi, spuse.

— C-chiar așa, Stăpâne? se miră Șobi.

— Da, chiar așa, îi răspunse vocea. După informațiile lui Nagini, chiar la ușa acestei încăperi se află un Mageamiu bătrân, care ascultă fiecare cuvânt al nostru.

Frank nu mai avu nicio șansă să se ascundă. Se auziră câțiva pași și dintr-odată ușa camerei se deschise larg.

Frank se trezi față în față cu un bărbat scund, cărunț, cu un început de chelie, cu un nas ascuțit și cu ochi mici și apoși. Pe chipul bărbatului se citea un amestec de teamă și îngrijorare.

— Invită-l înăuntru, Șobi. Unde-ți sunt manierele?

Vocea înghețată venea din străvechiul fotoliu aflat în fața căminului, dar Frank nu-l vedea pe cel care vorbea. Șarpele, în schimb, se încolăcise pe covorașul putred de lângă vatră, ca o sinistră parodie a unui cățeluș.

Șobi îi făcu semn lui Frank să intre. Apucând mai cu nădejde măciulia bastonului, Frank păși poticnit peste prag, în ciuda stării de șoc în care se afla.

Focul era singura sursă de lumină din cameră. Arunca pe pereți un păienjeniș de umbre lungi. Frank rămăsese

cu ochii pe spatele fotoliului. Cel care-l ocupa părea să fie chiar mai mic decât servitorul lui, pentru că Frank nu-i putea zări nici măcar creștetul capului.

— Ai auzit tot ce-am vorbit, Mageamiule? îl întrebă vocea glacială.

— Cum mi-ai zis? îi ceru Frank socoteală.

Acum, că se afla înăuntru, acum că sosise momentul să acționeze, se simțea mai curajos. Așa fusese și în război, de fiecare dată.

— Ți-am zis Mageamiu, spuse vocea, netulburată. Înseamnă că nu ești vrăjitor.

— Nu știi ce vrei să zici cu „vrăjitor“, îl înfruntă Frank, cu tot mai multă siguranță în glas. Dar știi că am auzit destul ca să trezesc interesul poliției în noaptea asta. Așa să știi. Ai săvârșit o crimă și mai pui și altele la cale! Și-ți mai spun ceva, adăugă el, într-un moment de inspirație. Nevastă-mea știe că sunt aici și dacă nu mă-ntorc...

— N-ai nevastă, îl întrerupse calm vocea de gheață. Nimeni nu știe că ești aici. N-ai spus nimănui unde te duci. Să nu-l minți pe Lordul Voldemort, Mageamiule, căci el știe... Întotdeauna știe...

— Nu mai spune, interveni Frank, grosolan. Auzi la el, lord... Manierele tale nu mi se par prea alese, *lordule*. În-țoarce-te și privește-mă-n ochi ca oamenii, ce mai aștepți?

— Dar eu nu sunt om, Mageamiule, de-abia se auzi vocea de gheață peste trosnetul focului. Sunt cu mult deasupra oamenilor. Deși... de ce nu? O să te privesc în ochi... Șobi, vino și întoarce-mi fotoliul.

Servitorului îi scăpă un scâncet.

— M-ai auzit, Șobi.

Încet, cu fața schimonosită de groază, de parcă ar fi preferat să facă orice altceva decât să se apropie de stăpânul lui și de covorașul pe care se încolăcise șarpele, bărbatul cel pîrpiriu înaintă și se apucă să întoarcă fotoliul. Șarpele

Harry Potter și pocalul de foc

își săltă hidosul cap triunghiular și sâsâi ușor când picioarele fotoliului se poticniră o clipă în covorașul lui.

După care fotoliul ajunsese cu fața la Frank și bătrânul văzu ce se afla în el. Bastonul îi căzu cu zgomot pe podea. Deschise gura și scoase un urlet cumplit. Urla atât de tare, încât nici nu auzi cuvintele rostite de arătarea din fotoliu în timp ce ridica o baghetă. Izbucni un fulger verde, se auzi un vâjâit puternic și Frank Bryce începu să se prăbușească. Înainte să atingă podeaua, era deja mort.

La mai bine de trei sute de kilometri depărtare, băiatul pe nume Harry Potter se trezi speriat din somn.

CAPITOLUL II

Cicatricea

Harry rămase întins pe spate. Gâfâia ca după o cursă. Se trezise dintr-un vis foarte viu, apăsându-și fața cu palmele. Cicatricea în formă de fulger de pe frunte, pe care o avea de când se știa, îi ardea sub degete, de parcă cineva tocmai l-ar fi însemnat cu fierul roșu.

Se ridică în capul oaselor, cu o mână încă apăsată pe cicatrice, în timp ce cu cealaltă mână băjbâia, pe întuneric, după ochelarii de pe noptieră. Și-i puse pe nas și camera căpătă dintr-odată contururi clare în lumina palidă lăptos-portocalie care se cernea prin perdele de la felinarul din fața ferestrei.

Harry își trecu din nou degetul peste cicatrice. Îl durea. Aprinse veioza de lângă el, se dădu jos din pat, traversă camera, deschise dulapul și se privi în oglinda fixată pe interiorul ușii. Din apele ei, un băiețel firav de paisprezece ani îi întorcea privirea. Ochii lui de un verde intens scăpărau nedumeriți de sub o claie ciufulită de păr negru. Își examinează în oglindă, mai îndeaproape, fulgerul cicatricei. Arăta ca de obicei, dar încă îl ustura.

Harry încercă să-și amintească ce visa înainte să se trezească. Totul părea atât de aieva... Apăreau în el doi oameni pe care-i cunoștea și un necunoscut... Se concentra din răspuțuri, încercând încruntat să-și amintească...

În minte începu să i se nchege imaginea neclară a unei încăperi întunecate... Pe covorașul din fața căminului se încolăcise un șarpe... Mai erau acolo un om mic de înălțime

pe nume Peter, poreclit Șobi... și o voce rece și subțire... vocea Lordului Voldemort. În clipa în care se gândi la el, Harry se simți ca și cum un cub de gheață i-ar fi alunecat pe gât în jos până în stomac...

Închise strâns ochii și încercă să-și amintească cum arăta Voldemort, dar îi fu imposibil... Tot ce-și amintea era că, în clipa când fotoliul lui Voldemort fusese întors către el și văzuse ce era acolo, simțise un spasm de groază amestecată cu scârbă și se trezise... Sau îl trezise durerea cicatricei?

Și cine era bătrânul acela? Era sigur că în vis apăruse și un bătrân. Harry îl văzuse prăbușindu-se la podea. Totul devenea cât se poate de confuz. Harry își acoperi fața cu palmele ca să șteargă din fața ochilor dormitorul în care se afla și să se poată concentra asupra imaginii din vis, dar era ca și cum ar fi încercat să țină apă în pumni. Amănunțele i se scurgeau din memorie pe măsură ce încerca să le fixeze... Voldemort și Șobi discutau despre o persoană pe care o omorâseră, dar Harry nu-și putea aminti cum se numea... și unelteau să mai omoare pe cineva... *pe el...*

Harry își luă mâinile de pe față, deschise ochii și începu să privească în jurul lui prin dormitor de parcă s-ar fi așteptat să vadă acolo ceva ieșit din comun. Ce-i drept, în cameră se aflau un număr extraordinar de obiecte ieșite din comun. La picioarele patului era un ditamai cufărul de lemn, cu capacul deschis, dând la iveală un cazan, o mătură cu coadă, robe negre și mai multe manuale de farmece și vrăji. Suluri de pergament acopereau alandala suprafața biroului, alături de uriașa colivie, acum goală, în care stătea de obicei Hedwiga, bufnița lui albă. Pe podea, lângă patul lui, rămăsese deschisă o carte. Harry citise din ea înainte să adoarmă. Ilustrațiile din această carte erau toate mișcătoare. Personaje în costume de un portocaliu țipător intrau și ieșeau în viteză din cadre, călare pe mături, în timp ce își aruncau o minge roșie de la unul la altul.

Harry se duse la carte, o ridică de pe podea și urmări cum un vrăjitor înscrie un gol spectaculos, trecând mingea printr-un inel montat în vârful unui catarg înalt cât vreo cinci staturi de om. Apoi închise cartea cu zgomot. Nici măcar un meci de Quidditch – după părerea lui Harry cel mai grozav sport din lume – nu reușea să-i abată gândurile în acele momente. Puse cartea *Zburând alături de Cannons* pe noptieră, se duse la fereastră și dădu perdelele la o parte, ca să arunce o privire în stradă.

Aleea Privet arăta exact așa cum trebuie să arate o stradă respectabilă dintr-un cartier respectabil în zorii unei zile de sâmbătă. La geamuri, toate draperiile erau trase. Cât putea Harry să vadă în întuneric, nu se zărea niciun suflet, nici măcar o pisică.

Și totuși... și totuși... Harry se întoarse agitat de la fereastră și se așeză pe marginea patului, trecându-și din nou degetul peste cicatrice. Nu durerea îl îngrijora pe el. Harry avusese parte de destulă durere și de destule accidente. Odată își pierduse toate oasele de la brațul drept și trebuise să suporte durerosul proces al regenerării lor într-o singură noapte. Iar la scurtă vreme după, același braț îi fusese străpuns de un dinte veninos lung de jumătate de cot. Și, nu mai departe de anul trecut, căzuse de pe o mătură zburând la înălțimea unei porți de Quidditch. Era obișnuit cu răni și accidente dintre cele mai bizare. Erau inevitabile dacă frecventai Școala Hogwarts pentru Vrăjitoare și Vrăjitori și mai aveai și darul de a atrage belelele ca un magnet.

Așa că nu durerea îl afecta pe Harry, ci faptul că ultima dată când îl duruse cicatricea fusese din cauză că Voldemort se afla în apropiere... Dar acum Voldemort n-avea cum să fie aici... Ideea că Voldemort ar putea să dea târcoale pe aleea Privet era absurdă, imposibilă chiar...

Harry ascultă încordat tăcerea din jurul său. Oare se aștepta cumva să audă scârțâitul unei trepte sau fâșâitul

unei mantii? Și, brusc, se pomeni că tresare la auzul unui bubuit cutremurător care vedea din camera alăturată, unde vărul său Dudley începuse să sforăie exploziv.

Harry se forță să-și adune gândurile – începea s-o ia razna. Nu se mai afla nimeni în casă în afară de unchiul Vernon, mătușa Petunia și Dudley, care, era clar, dormeau duși și visau netulburați.

Dormeau – și aceasta era starea în care lui Harry îi plăcea cel mai mult de ei. Nu că dacă ar fi fost treji i-ar fi putut fi de folos în vreun fel. Unchiul Vernon, mătușa Petunia și Dudley erau singurele rude în viața ale lui Harry. Erau Mageamii, și urau și disprețuiau magia sub orice formă, ceea ce însemna că Harry era la fel de bine-venit în casa lor ca putregaiul în lemnărie. Pentru a justifica lungile absențe ale lui Harry de acasă în decursul celor trei ani de când începuse să studieze la Hogwarts, spuneau în dreapta și-n stânga că băiatul era internat la Centrul de Maximă Siguranță „Sfântul Brutus“ pentru delincvenți minori incurabili. Știau foarte bine că, înainte de vârsta majoratului, unui vrăjitor în formare îi e interzis să practice magia în afara școlii Hogwarts, dar, cu toate acestea, nu aveau nicio rețineră să dea vina pe Harry ori de câte ori aveau loc mici catastrofe casnice. Harry nu reușise niciodată să aibă suficientă încredere în ei ca să le povestească ceva despre viața lui din lumea vrăjitorilor. Simpla idee că s-ar fi putut duce la ei, după ce se trezeau, să le spună că îl doare cicatricea și că este îngrijorat din pricina lui Voldemort era ridicolă.

Și totuși, chiar din pricina lui Voldemort ajunsese Harry să locuiască la familia Dursley. Dacă n-ar fi fost Voldemort, Harry n-ar fi avut pe frunte nici cicatricea în formă de fulger. Dacă n-ar fi fost Voldemort, Harry încă ar mai fi avut părinți...

Harry de-abia împlinise un an în noaptea în care Voldemort – cel mai puternic vrăjitor practicant de magie neagră

din ultimul secol, un vrăjitor a cărui putere începuse să crească tot mai mult vreme de unsprezece ani – sosise la ei acasă și îi omorâse părinții. După care își îndreptase bagheta magică asupra lui Harry. Rostise blestemul cu care anihilase o sumedenie de vrăjitori și vrăjitoare în toată puterea cuvântului, pe parcursul constantei lui ascensiuni spre putere – și, în mod incredibil, blestemul nu funcționase. În loc să-l omoare pe băiețel, blestemul se întorsese împotriva lui Voldemort. Harry supraviețuise alegându-se doar cu o cicatrice în formă de fulger pe frunte, iar în Voldemort de-abia mai pâlăia viața. Lipsit de orice putere, cu viața pe cale să se stingă, Voldemort scăpase cu fuga. Teroarea sub care trăise atât amar de vreme comunitatea secretă a vrăjitorilor și vrăjitoarelor se risipise, adeptii lui Voldemort se împrăștiaseră, iar Harry Potter devenise celebru.

Fusese de-a dreptul un șoc pentru Harry să afle, când împlinise unsprezece ani, că era vrăjitor. Uluiala lui fusese și mai mare atunci când descoperise că toți cei din lumea ascunsă a vrăjitorilor îi știau numele. Harry sosise la Hogwarts ca să se trezească urmărit de privirile celor care întorceau capul după el și de șoaptele pe care le stârnea oriunde s-ar fi dus. Dar între timp se obișnuise. La sfârșitul acestei veri urma să înceapă al patrulea an la Hogwarts, iar Harry deja număra zilele până la întoarcerea sa la castelul unde-și avea sediul școala.

Dar deocamdată mai avea două săptămâni până să înceapă școala. Descurajat, își roti privirile prin cameră, iar ochii i se opriră pe felicitările de ziua lui, pe care le primise la sfârșitul lui iulie de la cei doi colegi care erau și prietenii lui cei mai buni. Oare ei ce-ar spune dacă le-ar povesti într-o scrisoare că începuse să-l doară cicatricea?

Dintr-odată, vocea lui Hermione Granger începu să-i răsună în cap, stridentă și plină de panică. „Te-a durut cicatricea? Harry, e grav... Scrie-i profesorului Dumbledore!

Iar eu o să caut în *Maladii și afecțiuni frecvente de natură magică*... Poate găsesc acolo ceva despre cicatricile provocate de blesteme.“

Da, acesta ar fi sfatul lui Hermione: du-te glonț la directorul școlii Hogwarts, iar între timp consultă un volum de specialitate. Harry privi pe fereastră la cerul albastru întunecat ca cerneala. Avea îndoieli foarte serioase în privința ajutorului pe care i l-ar putea oferi o carte într-o astfel de situație. Din câte știa, era singurul om în viață care supraviețuise unui blestem ca acela al lui Voldemort. Era așadar cât se poate de improbabil să regăsească simptomele de care suferea el în *Maladii și afecțiuni frecvente de natură magică*. Cât despre informarea directorului, Harry nu avea nici cea mai mică idee pe unde umbla Dumbledore în vacanța de vară. Se amuză o clipă imaginându-și-l pe Dumbledore, cu lungă barbă argintie, cu roba lungă de vrăjitor și cu pălăria țuguieată, întins la soare undeva pe o plajă și ungându-și nasul lung, coroiat cu o loțiune de protecție. Însă, oriunde s-ar fi aflat Dumbledore, Hedwiga ar fi fost în stare să dea de el – Harry era absolut sigur de asta. Bufnița lui Harry nu dăduse niciodată greș când avusese de livrat o scrisoare, chiar și fără adresă. Dar ce i-ar fi putut scrie?

„Stimate domnule profesor Dumbledore, îmi cer scuze că vă deranjez, dar în această dimineață m-a durut cicatricea. Al dumneavoastră, Harry Potter.“

Până și-n capul lui cuvintele sunau aiurea.

Încercă așadar să-și imagineze reacția celui alt prieten al său, Ron Weasley, și, într-o clipă, chica roșcovană și fața pistruieată și cu nas lung a lui Ron părură să se materializeze în fața ochilor lui, părând din cale afară de nedumerită.

„Zici că te-a durut cicatricea? Păi... păi Știm-Noi-Cine n-are cum să fie acum prin apropierea ta, nu-i așa?... Adică... dacă ar fi, ți-ai da seama, nu? Ar încerca din nou să-ți facă felu', nu-i așa? Nu știu, zău, Harry, da' poate cicatricile

astea magice te furnică puțin mai tot timpu'... O să-l întreb pe tata..."

Domnul Weasley era un vrăjitor foarte competent, care lucra la Departamentul pentru Folosirea Inadecvată a Obiectelor de Proveniență Mageamească din cadrul Ministerului Afacerilor Magice, dar, din câte știa Harry, experiența lui în domeniul blestemelor nu avea cum să fie prea bogată. În orice caz, lui Harry nu-i plăcea deloc ideea că toată familia Weasley avea să afle că el, Harry, se speriasese de o durere trecătoare. Doamna Weasley s-ar fi alarmat mai rău decât Hermione, iar gemenii Fred și George, frații mai mari ai lui Ron, care împliniseră șaisprezece ani, ar fi putut crede că Harry dădea semne de slăbiciune. Familia Weasley era familia lui preferată din lume. Spera că-l vor invita cât de curând să-i viziteze (Ron pomenise ceva despre Campionatul Mondial de Quidditch) și n-ar fi avut niciun chef ca șederea lui să fie marcată de întrebări îngrijorate cu privire la cicatrice.

Harry începu să-și maseze fruntea cu pumnii. Ce își dorea cu adevărat (și se simțea aproape rușinat să recunoască asta față de sine însuși) ar fi fost să aibă pe cineva aproape – pe cineva care să-i fie ca un *părinte*: un vrăjitor adult, de la care ar fi putut cere un sfat fără să se simtă caraghios, cineva căruia să-i pese de el și a cărui experiență să acopere și domeniul magiei negre...

Și dintr-odată i se arătă soluția. Era atât de simplă și atât de evidentă, încât nu-i veni să creadă că-i trebuise atâta vreme să ajungă la ea: *Sirius*.

Harry sări de pe pat, traversă camera în grabă și se așeză la birou. Își trase o bucată de pergament la îndemână, înmuie pana de vultur în cerneală, scrise *Dragă Sirius*, apoi se opri, întrebându-se cum ar fi mai bine să-și formuleze problema, în timp ce continua să se minuneze că nu se gândise la Sirius din prima. Dar poate că nu prea avea

de ce se minuna: nu aflase că Sirius e nașul lui decât în urmă cu două luni.

Totala absență a lui Sirius din viața lui Harry până în acel moment avea o explicație simplă: Sirius fusese la Azkaban, înspăimântătoarea închisoare pentru vrăjitori păzită de niște creaturi numite dementori, monștri nevăzători și de-suflete-sugători, care veniseră să-l caute pe Sirius la Hogwarts după ce evadase. Dar Sirius era nevinovat. Crimele de care fusese acuzat erau toate comise de Șobi, adeptul lui Voldemort, pe care acum aproape toată lumea îl credea mort. Harry, Ron și Hermione știau că nu e așa. Dăduseră nas în nas cu Șobi doar cu un an în urmă, deși nimeni în afară de profesorul Dumbledore nu-i crezuse.

Preț de o oră – și cât de minunat fusese acel răstimp! – Harry crezuse că în sfârșit pleacă de la familia Dursley pentru totdeauna: de-ndată ce fusese reabilitat, Sirius se oferise să-l ia la el acasă. Dar ocazia îi fugise de sub nas în clipa când Șobi reușise să le scape înainte de a fi dat pe mâna Ministerului Afacerilor Magice, iar Sirius trebuise să fugă pentru a scăpa cu viață. Harry îl ajutase să dispară călare pe hipogriful Buckbeak și de atunci Sirius continua să fugă și să se ascundă. Gândul la casa pe care ar fi putut s-o aibă dacă nu le scăpa Șobi nu-i dăduse pace lui Harry cât ținuse vara. Îi fusese de două ori mai greu să se întoarcă la familia Dursley știind că fusese atât de aproape să scape de ei pentru totdeauna.

Oricum, Sirius îi fusese de ceva ajutor lui Harry, chiar dacă nu putea fi cu el. Datorită lui Sirius reușise Harry să aibă toate lucrurile de școală în camera lui. Până atunci, familia Dursley nu-i mai permisesese așa ceva. Dorința lor de a-l face pe Harry cât mai nefericit cu putință, cuplată cu teama de puterile lui magice, îi făcea să-i încuie cufărul în debaraua de sub scară la începutul fiecărei vacanțe. Dar atitudinea lor se schimbase din momentul în care aflaseră

că nașul lui Harry este un criminal periculos – căci Harry uitase, chipurile, să le spună că Sirius e nevinovat.

De când revenise pe aleea Privet Harry primise două scrisori de la Sirius. Ambele fuseseră aduse nu de bufnițe (cum se obișnuiește printre vrăjitori), ci de uriașe păsări tropicale multicolore. Hedwiga fusese cât se poate de critică la adresa acestor intruși extravaganti. De-abia se îndurase să le îngăduie să bea din apa ei înainte de a-și lua din nou zborul. Lui Harry, în schimb, îi plăcuse de ele. Îl făceau să se gândească la palmieri și plaje cu nisipuri albe, și îi dădeau speranța că Sirius, oriunde s-ar fi aflat (Sirius nu-i spusese niciodată, în caz că scrisorile ar fi fost interceptate), se distra de minune. Nu se știe de ce, lui Harry îi venea greu să creadă că dementorii ar putea supraviețui prea mult într-un climat însorit. Poate de aceea se duse Sirius către sud. Scrisorile lui, ascunse acum sub foarte utila scândură desprinsă din cuie de sub patul lui Harry, aveau un ton voios și în ambele îi reamintea lui Harry să-i dea de știre în caz de nevoie. Iar acum chiar că avea nevoie...

Lampa lui Harry părea să pălească pe măsură ce lumina rece și cenușie de dinaintea răsăritului se strecura încet în cameră. În cele din urmă, când soarele răsărise, când pereții camerei se făcuseră aurii și când din camera mătușii Petunia și a unchiului Vernon începuse să se audă mișcare, Harry aruncă de pe birou bucățile mototolite de pergament și reciti versiunea finală a scrisorii.

Dragă Sirius,

Îți mulțumesc pentru ultima ta scrisoare. Pasărea care a adus-o era uriașă. De-abia a încăput pe fereastră.

Aici lucrurile sunt ca de obicei. Dieta lui Dudley nu merge prea bine. Ieri l-a prins mătușa încercând să introducă pe ascuns gogoși în cameră. L-au amenințat că, dacă se repetă, îi taie banii de buzunar. Dudley s-a supărat așa de tare, încât și-a aruncat PlayStationul pe fereastră.

Harry Potter și pocalul de foc

Asta e o chestie ca un fel de computer pe care poți juca jocuri. N-a fost o mișcare prea deșteaptă, acum nu mai are nici măcar jocul Mega-Mutilation III ca să-l ajute să mai uite de toată situația.

Eu sunt bine, în primul rând din cauză că familia Dursley este îngrozită că s-ar putea să apari și să-i prefaci pe toți în lilieci, dacă te rog eu frumos.

Dar trebuie să-ți spun că în această dimineață s-a petrecut un lucru ciudat. M-a durut din nou cicatricea. Ultima dată când mi s-a întâmplat așa ceva a fost din cauză că Voldemort se afla la Hogwarts. Dar nu-mi pot imagina că s-ar putea afla acum undeva în apropierea mea; tu ce părere ai? Știi cumva dacă genul acesta de cicatrici pot să doară mai mulți ani după ce au fost provocate?

O să-ți trimit acest mesaj cu Hedwiga, de-ndată ce se întoarce. Momentan e plecată la vânătoare. Salută-l pe Buckbeak din partea mea.

Harry

Da, își zise Harry, scrisese ce trebuie. N-avea niciun rost să bage și visul. Nu voia să dea impresia că e speriat. Împături foaia de pergament și o puse deoparte, pe birou, să fie pregătită pentru când se va întoarce Hedwiga. Se ridică apoi în picioare, se întinse și deschise din nou ușa dulapului. Fără a-și mai privi chipul în oglindă, începu să se îmbrace ca să coboare la micul dejun.